

Leszkay András bácsi Moha-meséje

KIBÉKÜLÉS

Beszéltem nektek néhány héttel ezelőtt Laláról, arról a törpecskéről, aki kisfiú koromban ellopta tőlem egy vasárnapon kedves játék-pojácámat, Csinn-csinn. Én ugyan nem szakítottam meg a barátkozást vele, őt azonban bántani kezdte egy idő múlva, hogy tudom róla, lopott. Kerülte tehát az együttlételem, s minthogy a törpeházi gyerekek alamuszinak tartották, ismét pajtás nélkül lézengett. Én persze most sem nyugodtam bele az elhagyatottságába, és elhatároztam, ha tőlem visszahúzódik, szerzek neki más barátot. De nemsokára úgy látszott, hogy nélkülem is hozzájut.

Letelepedett ugyanis a falunkban egy újabb törpecsalád, éppen a Laláékkal szomszédos házban, és az egyik kisfiú, Bandi egyidős volt Lalával. Bandi már a legelső napon megbarátkozott mindenki-vel, sorra berontott minden házba, barátságosan, de egyben nagy handabandával elmondta, hogy kicsoda, kezét szorította a gyerekekkel, játszott és ugra-bugrált velük. El is nevezték már aznap Handabandinak. És egész Törpeháza megszerette. Reménykedtem hát benne erősen, hogy Lala és Handabandi már csak a szomszédság következtében is szorosabban megbarátkozik egymással.

A hetek azonban teltek-múltak, és semmi jelét sem láttam barátkozásuknak. Egy délben tehát, mikor az iskolából hazajövet mindnyájan elköszöntünk egymástól, Törpeháza főterecskéjén megmarkoltam jobb kezemmel Handabandi gallérját, a ballal Laláét, becipeltem őket az utcácskájukba, s ott így szóltam hozzájuk: „Tisztelt Tökfilkók! Óriási ostobaságot követtek el azzal, hogy nem vagytok gyakrabban együtt. Hogy a vizet együtt kéne hordanotok este a forrásról, az olyan magától értetődő, mint az, hogy a szátokba dugjátok a kanalat, nem pedig a fületekbe. De segítenetek kéne

egymásnak fontosabb dolgokban is. Láttam, hogy mindegyikötöknek van egy kis konyhakertje, de azt is láttam, hogy te, Handabandi – de meg ne sértődjél! – hatökör vagy a kertészkedéshez. Te azonban, Lala, majdnem akkora művésze vagy a zöldségtermesztésnek, mint egy májusi zápor. A számtan terén viszont éppen fordítva van a dolog. Ami Handabandinak a kisujjában is elfér, az csodák csodájára nem tud helyet szorítani magának Lala terjedelmes buksijában. Ha tehát van egy csepp józan eszetek, akkor átjárogattok egymáshoz, és eltüntetitek egymás kertészeti és számtantudományi hiányait.”

Elhallgattam, és vártam, hogy feleljenek. Válasz helyett azonban Lala szó nélkül átment az utca túlsó oldalára, és lépegetni kezdett hazafelé. Utána szaladtam: „Megbolondultál? Miért akarsz elmenni?” Rám bámult: „Komédiázol, vagy igazán nem tudod, hogy Handabandi és én örök haragban vagyunk? Handabandi egy este szándékosan nekilódította a vödört a vödörnek, hogy kiömljék a vizem. Soha többé nem szólok hozzá.” Ráripakodtam Lalára: „Ostobaság! Várj egy kicsit”, és visszafutottam Handabandihoz: „Lala valami összeveszésről be-

szél, gyere oda hozzá, tisztázzuk.” De Handabandi megrázta a fejét: „Nem megyek. Lala egy este szándékosan nekilódította a vödört a vödörnek, hogy kiömljék a vizem. Soha többé nem szólok hozzá.” Most már ráripakodtam Handabandira is: „Tüstént gyere oda, és béküljétek ki!” „Nem mehetek, Moha. Fal van köztünk.” Futottam vissza Lalához: „Légy te az okosabb! Gyere oda!” De most már ő is Handabandi butaságát szajkózta: „Nem mehetek. Fal van köztünk.” Álltam az utcácska közepén, és szidtam őket: „Nincs itt semmiféle fal, ti tökféjűek! De ha ti itt falat éreztek egymás között, hát döntsétek le egyesült erővel! Mert remélem, abban egyetértettek, hogy segítenetek kell egymásnak vízfordásban, számtanban, kiskertben. Hiszen, ugye, egyetértettek abban, hogy a jótettek fontosak.” De erre már választ se kaptam. Hátat fordítottak nekem, és hazamentek.

No, puff neki, megnehezedett a dolgom. Azt hittem, pajtásokat kell barátokká tennem, s kiderült, hogy kettős héjú a mogoró: haragosokból kell előbb pajtásokat mesterkednem. Törtem hát erősen a kobakom, egyszerre csak fel is villant bennem a megoldás. Eszembe jutott, hogy mi az, amiben a két haragos egyetért.

Volt nekem akkoriban egy kedves szórakozásom. Ha édesanyám leküldött a völgybeli falucskába, nem mentem ám gyalog az erdei úton, hanem végiglépegettem azon az utcácskán, amelynek a végén Laláék laktak, ott lekuporodtam a földre, és összegömbölyödtem, akár a sündisznócska. Ott kezdődött ugyanis az a selymes fűvű lankás hegyoldal, amelyen nagyszerűen le lehetett bukfeneczni a völgybe, majdnem egészen a faluig. Gyakoroltam ezzel tornászi képességeimet is, hiszen valóságos akrobatamutatóványnak is beillett az a legurulás. De legfőképp azért sze-

rettem így legurulni, mert sok helyütt ki se látszhattam a magas fűből, és azt játszhattam a zöld félhomályban, hogy surranó gyík vagyok, vagy kicsiny fürge hal a tenger mélyén...

Lala, ha éppen a kertjükben volt, és látta, amint ráhengeredem a lejtőre, sosem mulasztotta el, hogy utánam ne kiáltson: „Bukfencező bolond! Bukfencező bolond!” Ilyenkor két bukfenc között vidáman visszaintettem neki, és a következő pillanatban már el is felejtettem, hogy csúfolt. Lala rossz tornász volt, és kövérkés testalkatú, s minthogy ő maga vízszintes talajon is nehezen vetett bukfenecet, abban keresett vigasztalást, hogy bolondságnak nevezte az örömeimet.

A másik csúfolódás a hegy deréka táján, az erdőszélről szokott felém szállni. Ott volt a kedvelt játszóhelye Handabandinak meg pajtásainak, s ha Handabandi észrevette a magas fű mozgását, hogy gurulok benne, egész kis versikét rögtönzött a csúfolásomra:

„A kis Moha legurult,
mert az esze elgurult!
Bukik föl s le a feje,
Lötyög benn a veleje!”

Neki is oda szoktam inteni olykor, felemeltem egy pillanatra a fű fölé a kezem, s hengeredtem tovább. Handabandi jó tornász volt, láttam is nemegyszer, amint titokban próbálgatta a lebukfencezést a hegyről, de nem bírta megtanulni, 5-6 bucska után elterült. Ez vilant hát föl a kobakomban az erős fejtörés után, ez a két csúfolódás. Bukfencező tudományomat mindketten irigyelték, a csúfolódás mindkettejüknek fontos volt. Elhátároztam tehát, hogy ezzel döntöm le azt a képzeletbeli falat a két ostoba haragos között.

Kikémleltem egy délután, hogy mindketten odahaza vannak-e. Aztán visszaosontam a főterecskére, és most már hangos ének szóval lépegettem el a kertjük előtt a lankás hegyoldal felé:

„Lal-lal-la, lal-lal-la,
lal-lal, lal-lal, lal-lal-la!”

Az volt a célom, hogy mind a ketten megtudják, közeledem, és mind a ketten kijöjjenek a kertbe csúfolódni. Lala tüstént ki is futott, és mohó tekintettel várta, hogy induljak. Minthogy azonban Handabandi még nem jött ki, úgy tettem,

mintha jobb helyet keresnék, és közelebb lépegetve Handabandiék kertjéhez, teli tüdőből fújtam ismét a csalogató danát:

„Lal-lal-la, lal-lal-la,
lal-lal, lal-lal, lal-lal-la!”

Végre kiszaladt Handabandi is, én villámgyorsan összegömbölyödtem, bukfenceztem lefelé, a két haragos pedig szinte ugyanabban a pillanatban kezdett rá a csúfolódásra. Lala így: „Bukfencező bolond! Bukfencező bolond!” Handabandi meg ezt: „A kis Moha legurult, mert az esze elgurult...!”

Nagyon szerettem volna abbahagyni a bukfencezést, meglesni őket, amint egymásra bámulnak, és egyszerre csak megjelenik ábrázatukon a hajlandóság a kibékülésre. Szívesen kihallgattam volna azt is, melyikük szól először a másikhoz, miként kezdik a beszélgetést az én bukfencezésem csepüléséről, s hogyan térnek át egyéb beszéd tárgyra. De vigyáznom kellett, hogy gyanút ne fogjanak, és ki ne derüljön turpisságom. Nem is tekintettem vissza előbb, csak alulról, a völgyből. Mindketten a kertjüket elválasztó kerítés mellett álltak, egészen közel egymáshoz, s békésen beszélgettek.

Én meg örültem és szomorkodtam. Örültem, hogy ledől a közöttük az a bizonyos képzeletbeli fal, de szomorított, hogy nem a jóságuk, hanem a rosszasságuk döntötte le. No persze a barátság még nem jött létre köztük. Már beszéltek ugyan egymással, de még sem vízért nem jártak együtt, sem az iskolába menet nem szóltak be egymásért. Kicsaltam hát őket újból és újból, majdnem minden délután, én ápoltam helyettük a kap-

csolatukat, nap-nap után egymás közelébe kényszerítettem őket a kertjük végében, s talán mindaddig összesen se bukfenceztem le annyiszor, mint akkor két-három hét alatt. Sikerült is elérnem, hogy a harmadik hét vége felé már az iskolában is együtt jártak-keltek. Ha megláttak engem, összesúgtak-búgtak, és kérdezték tőlem nevetve: „Mikor bukfencezel megint, Moha?” Együtt voltak tehát most már sülve-főve, de ennél többet akartam. Eddig csupán cimborákká bukfenceztem őket, márpedig az volt a célom, hogy barátok legyenek.

Elkövetkezett tehát az én még nagyobb turpisságom ideje. Egyik napról a másikra abbahagytam a bukfencezést. Kicsaltam őket továbbra is danolásommal, amikor pedig már ott álltak mellettem a kertjük végében, akkor mosolyogva odaintettem nekik, és szépecskén lesétáltam a hegyoldalra. Jól számítottam most is. Tíz nap sem kellett hozzá, s már hírét hallottam, hogy Handabandi átjár Lalához, magyarázgatja neki a számot, és láttam is őket egy este, amint közösen vitték haza a forrásról a vizet. Már-már oda is szóltam nekik: „Szégyelljétek magatokat, ti gézengúzok! Azért, hogy jót tegyetek egymással, nem voltatok hajlandók kibékülni, de bezzeg megteremtette köztetek a békét az ostoba csúfolódás!” Ilyesfélét akartam mondani, de hallgattam. Hiszen nem az volt a célom, hogy megbántsam, hanem az, hogy barátokká tegyem őket. És hogy igazi barátok lettek, az nemsokára ki is derült.

Néhány hét múlva ugyanis nagyon megkívántam egy kiadós gurulást a magas fűben, és elsétáltam az indulóhelyhez. A két fiú Handabandi kis kertjében dolgozott, és én odaszóltam nekik: „Nem fogtok csúfolódni, ha lebukfencezem?” Csodálkozva bámultak rám? „Csúfolódni?” Aztán egymásra mosolyogtak, és már dolgoztak is tovább. Az igazi barátság ugyanis egyaránt felvirágoztat kertet is, jellemet is. Mosolyogtam hát magam is, összegömbölyödtem, lehengeredtem a lankás hegyoldalra, és gurultam, bukfenceztem lefelé. Nagyon jó kedvem volt, és ismét azt játszottam a zöld félhomályban, hogy surranó gyík vagyok, meg kicsiny fürge hal a tenger mélyén.